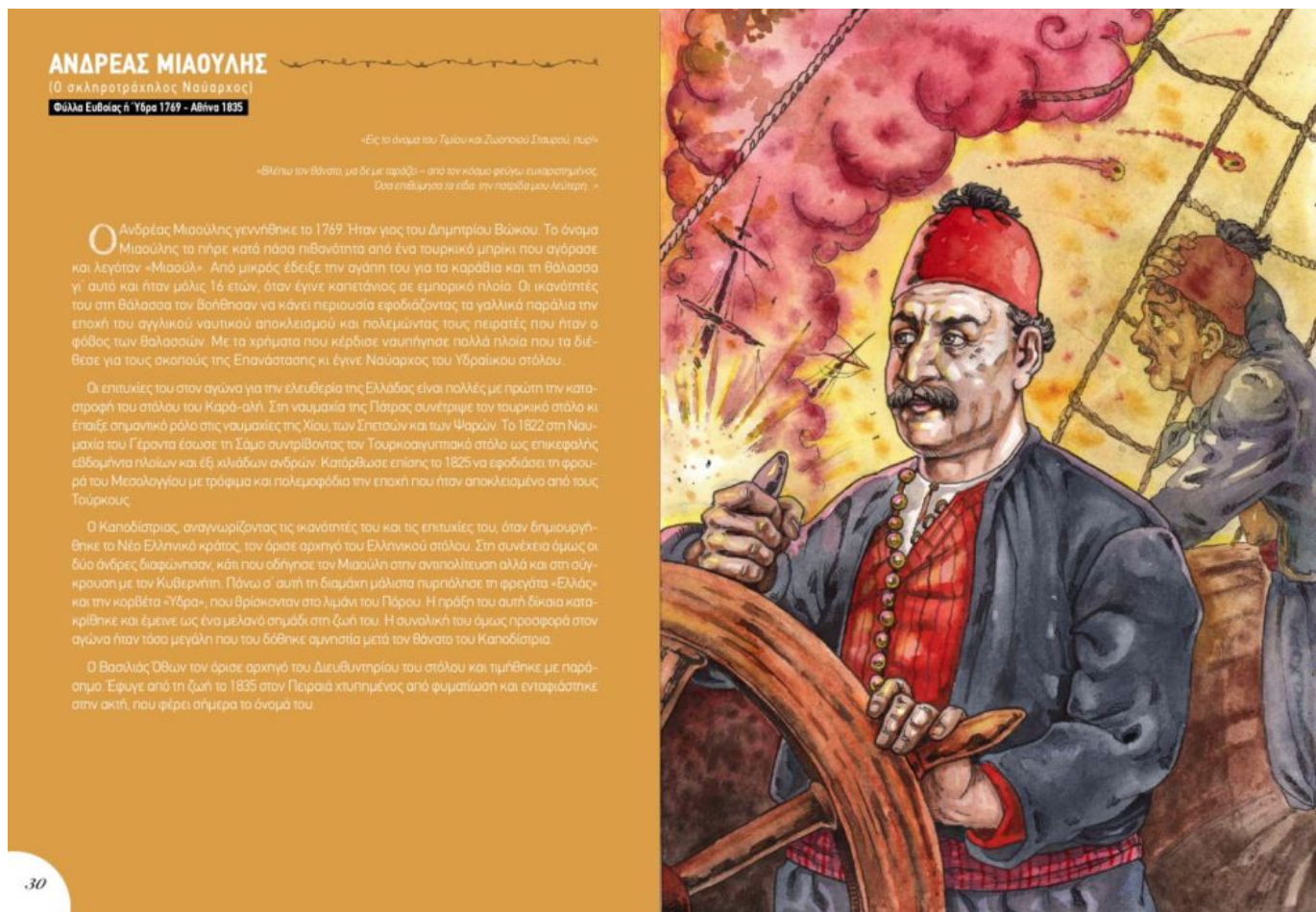

Μία καταπληκτική Έκδοση για μαθητές: «Δύο Φορές Το '21...»

/ [Νέοι και Εκκλησία](#)

Κυκλοφόρησε από την Ιερά Μητρόπολη Λαρίσης και Τυρνάβου σε συνεργασία με τις Εκδόσεις «Εν πλώ» το αφιερωματικό βιβλίο για την συμπλήρωση 200 ετών από την Ελληνική Επανάσταση, με τίτλο: «Δύο φορές το '21... 21 ήρωες και 21 ηρωίδες της Ελληνικής Επανάστασης του 1821».

Το βιβλίο αυτό, το οποίο **απευθύνεται στους μαθητές και στις μαθήτριες όλων των βαθμίδων της εκπαιδευσεως**, είναι ένας μικρός φόρος τιμής σ' αυτούς τους ήρωες και τις ηρωίδες που αγωνίστηκαν για να απολαμβάνουμε εμείς σήμερα μια ελεύθερη Ελλάδα. Δεν είναι μυθικά πρόσωπα, δεν είναι κατασκευασμένοι υπερ-ήρωες, όπως αυτοί των περιοδικών και των ταινιών. Είναι πρότυπα αυθεντικά, αληθινά. Είναι μια αλήθεια που ποτέ δεν πρέπει να πέσει στη λήθη. Είναι ιστορία. Η ιστορία μας! Σίγουρα δεν είναι ένα βιβλίο βιογραφιών. Είναι

το αποτύπωμα ενός κοινού στόχου: της Ελευθερίας!

Το βιβλίο προλογίζει ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Λαρίσης και Τυρνάβου κ. Ιερώνυμος, ο οποίος απευθυνόμενος προς τα παιδιά τους επισημαίνει: «... Πολλοί θα προσπαθήσουν να σου πουν το αντίθετο! Μην τους ακούσεις! Δεν σου λένε αλήθεια! Υπηρετούν άλλους, δόλιους σκοπούς γι' αυτό και διαστρέφουν την ιστορία! Είμαστε Χριστιανοί, γι' αυτό και συγχωρούμε! Δεν ξεχνούμε όμως, γιατί αυτό θα ισοδυναμούσε με προδοσία...».

Η επιμέλεια των κειμένων είναι της κ. Αγγελικής Μαστρομιχαλάκη και του κ. Παντελεήμονος Ζούρα, ενώ η εικονογράφηση του κ. Σπυρίδωνος Ζαχαρόπουλου.

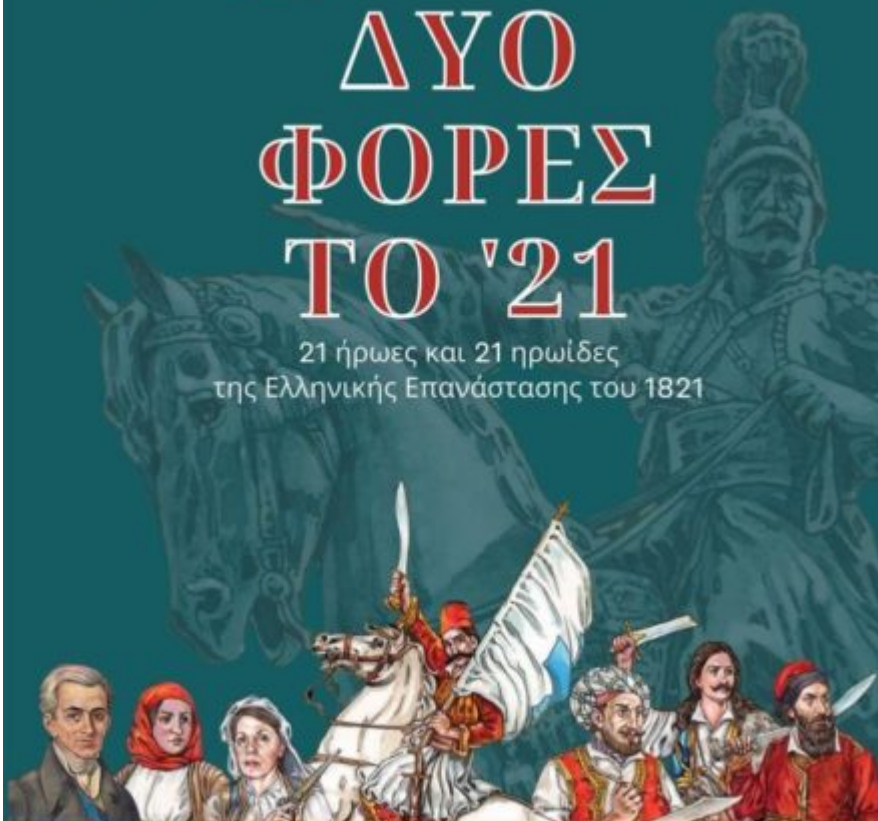
Το νέο βιβλίο μπορούν να το προμηθευτούν οι ενδιαφερόμενοι από τα γραφεία της Ιεράς Μητροπόλεως κι όταν επιτραπεί, λόγω των έκτακτων υγειονομικών μέτρων, από τα βιβλιοπωλεία της πόλεώς μας: «ΑΝΕΜΟΣ», «ΚΑΛΤΣΑΣ» και «ΚΛΟΥ».

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΜΑΣΤΡΟΜΙΧΑΛΑΚΗ
ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΖΟΥΡΑΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΣΠΥΡΟΣ ΖΑΧΑΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΥΟ ΦΟΡΕΣ ΤΟ '21

21 ήρωες και 21 ηρωίδες
της Ελληνικής Επανάστασης του 1821

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΛΑΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΤΥΡΝΑΒΟΥ

ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ε΄

(Ο Άγιος Εθνοεργάτης)

Γεννηθείς 1744 - Φαεινοκτονία 1801

Όσο κληροί, αναλαμβάνει ο πατριάρχης της Εκκλησίας, κληρονομώντας από τον πατέρα διάδοχο, Γεωργίου, τον τίτλο του Εθνοεργάτη. 138

Αναγορεύεται με μέγα δόξα στους καθάρους. Κληροί δεν έγραψε κρήνη, ή θα φέρει, όσο ανέβει κι αν κληροί. Όταν μάλιστα οι καρποί είναι σκαπτικοί και μαρτυρούν θάνατο, τότε οι μέλλοντες είναι ακόμη πιο άφρονες. Σε τέτοιους σκοτεινούς καιρούς γεννήθηκε στη Δαμασκό ο Γρηγόριος, γιος του βασιλιά Ιωάννη και της Ασημένιας Αγγελικονίδου. Το πρώτο Γράμματά του έγραψε στο κυριό του με τον όνομα εκεί, αφού ο θεός είχε άλλα σχέδια γι' αυτόν. Πήγε για περαστικές σπουδές στην Αθήνα και μετά στη Σμύρνη. Σηδ' από ανακάλυψε την ιερική του κληρονομία και ετοιμασθήκανε διάδοχος παίρνοντας το όνομα Γρηγόριος. Γρηγόριος έγινε αρχιδιάκονος και στη συνέχεια επίσκοπος και Μητροπολίτης Σμυρνης.

Οι κληρονομές του δεν έμειναν απωρημένες από την Εκκλησία, που το 1797 τον εξέλεξε Πατριάρχη στην Οικουμενική Θρόνο. Από τη θέση αυτή ο Γρηγόριος ο Ε΄, πατριάρχης αρχικά με το κοινωτικό έργο. Πολλά ήταν τα σκαλίσματα που έγραψε αλλά από τη θέση του έγραψε ο έγραψε του Πατριάρχη Τυπικιστάριου. Γρηγόριος όμως ανακηρύχθηκε κι ενθρονίστηκε. Βρέθηκε το Άγιον στο Άγιον Όρος διάδοχος γράμματα τους μοναχούς. Και τα κρήνη περνούσαν, όπως η Εκκλησία τον έγραψε, πίσω στον Πατριάρχη Θρόνο, όπου έγινε δεκτός με μεγάλο ενθουσιασμό από τον λαό.

Ο καρπός όμως, όπως, ήταν σκοτεινός και τα κληρονομία πολλά και άφρονες. Για δεύτερη φορά ανακηρύχθηκε να αρχίσουν τον Πατριάρχη Θρόνο για να εξοφληθεί στο Άγιον Όρος. Έκτοτε αρχικά προσκλήθηκαν στον Γρηγόριος. Και οι προσκλήσεις του σκαπτοθήκη. Το 1818 έγινε για Τρίτη φορά Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως. Ήταν τα χρόνια που ο ελληνικός λαός είχε ξεκινήσει τον δρόμο της μάχης με τη Φιλική Εταιρεία προσηγορεύει την Επανάσταση. Ο Γρηγόριος εξαναγκάστηκε από τους Τούρκους να υπογράψει αποφασιστικούς αποφασιστικούς, θέλοντας, με τον τρόπο αυτό να εμποδίσει τη σφαγή πολλών Ελλήνων στην Κωνσταντινούπολη.

Μετά τη λήξη του Πάσης, στις 30 Απριλίου 1821, οι Τούρκοι συνέλαβαν τον Γρηγόριος, τον καθάρισε και τον φυλάκισε. Εκείνη τη στιγμή που κληρονομία μεγάλος στην κρήνη Πύλη του Πατριάρχη. Τρεις μήνες ο δρόμος εξουσίας το κληρονομία του άφρονος και, όταν το κληρονομία από την κληρονομία, τα έγραψε τρεις έγραψε τους, αφού τα έγραψε για ώρα στους δρόμους και τις γωνίες, τα έγραψε στα τέλη, στη θάλασσα. Ο θεός όμως δοξάστηκε να δροί από έναν κληρονομία κληρονομία και να τρεχέ στην Οδό. Τα όσα του μεταγράφηκαν αρχίτερα στην μητροπολιτική γιά της Αθήνας, όπου βρίσκεται μέχρι σήμερα. Το 1921 η Εκκλησία τον ανακηρύσσει ως Άγιον και Εθνοεργάτη.

ΕΛΙΣΑΒΕΤ ΨΗΛΑΝΤΗ

(Η Πρωτομάνα των Φιλικών)

Γενν. 1768 - Οίοντος 1864

«Οι νόμοι να είναι άφρονες κι ελπίδα από τον σκοτεινό δρόμο του πατρίδα μου, που μου έγραψε, ότι το πατρίδα μου είναι Αλ, που με την ευχή μου».

Γεννημένη αρχοντοπούλα ήταν η Ελισάβετ. Η οικογένεια Βασιλακόπουλου από την οποία καταγόταν είχε ρίζα από τη θάλασσα Ήπειρο και ήταν μία από τις σπουδαιότερες της Μολδαβίας. Γι' αυτό και αρχοντοπούλα της έδωσαν για άντρα τον Ηγεμόνα της Μολδαβίας Κωνσταντίνου Υψηλάντη. Ο θεός ευλόγησε τον γάμο τους με επτά παιδιά. Τα επτά παιδιά ήταν ο Αλέξανδρος, ο Δημήτρης, ο Παναγιώτης και ο Γεωργιος Υψηλάντης. Ήταν πρωτογενέας της Φιλικής Εταιρείας που άνοιξε τον δρόμο για την Επανάσταση. Η Ελισάβετ ήταν μια από τις λίγες γυναίκες που μαθήτευσε στη Φιλική Εταιρεία κι έγινε μεγάλη συνεργίστρια του Άφρονος των Ελλήνων.

Μετά στο αρχοντικό της αρχοντικής συνειδητοποίησε, που προσεγγίζουν την εξήγησή και μετά από τα σχέδια της πήρασαν τα μεγάλα προσωπικότητες που ίδρυσαν τη Φιλική Εταιρεία.

Το μεγάλο της φρονήσε της το έδωσε πρώτα προσεγγίζοντας τα παιδιά της στην Επανάσταση. Δεν ληστέθηκε όμως ούτε τα παιδιά της, που γενναίως κήρυξε στην Ελλάδα. Όταν οι γιοι της προσεγγίζουν την εξήγησή της επανάστασης στη Μολδαβία, ο Αλέξανδρος της έγραψε να θυμάται ένα μεγάλο κτήμα που είχε και που της εξασφάλιζε κληρονομία ρουβίκια τον χρόνο. Η Ελισάβετ χωρίς δεύτερη σκέψη του είπε:

«Έχω προσφέρει ενός παιδιού μου και θα ληστέω τα ρουβίκια».

Τόσο μεγάλη ήταν η βοήθειά της στον άφρονος που ο Αλέξανδρος έγραψε από τους άλλους Φιλικούς να γράφουν στα τέλη της δουλειάς για την εξήγησή της Επανάστασης. «Φίλοι, τα αίτια της μητέρας μου».

Κι αρχίτερα δεν θέλαμε να στείλει τον γιο της Δημήτριο στην Πικαντινίτσα στη θέση του Αλεξάνδρου που είχε φύγει από τη ζωή. Όταν η Ελληνική Κυβέρνηση της ανακοίνωσε τον θάνατο του Δημητρίου, εκείνη έστειλε απόπειρα στον αρχία Σπαρτιάτικο υπογράφοντας ως Πατριώτισσα.

«Όταν η Πατρίδα καλέσει τα αγαθά παιδιά της, τότε οι γιοι μου έγραψαν να κληρονομία τα αίτια τους. Πρώτα έγραψε να προσεγγίζω τον Αλέξανδρο. Τώρα τον Δημήτριο, που πέθανε στην κληρονομία διαίτησας την πατρίδα να ληστέω ρουβίκια. Αυτή η ληστέω μαρτυρείται την πέτρα και τον ήλιο μου, που μόνο με μέγα ευχαρίστηση, όταν πέθανε το παιδί της. Μόλις οι νεκροί της οικογένειάς μου να σκαπτοθήκη το δρόμο και να γράφουν τη καρδιά σου, για την οποία αβύσσος είναι να δώσουμε τη ζωή μας».

Η Ελισάβετ Υψηλάντη έγραψε από τη ζωή κι προσηγορεύει κληρονομία φρονιά από κληρονομία κληρονομία από το μεγάλο της Ελληνικής φρονήσε, που αποτελείται το προσεγγίζει για την εξήγησή.

(H ngwibe Ioukúnnere)

©1996, reproduced from *Phylogeny Analysis* by Russell Mittermeier in 1993

• To žele, ki se uporabljajo, so do sedaj največji v skupini
in deloma splošno sprejeti deli dela. To kaže
zanimanje za splošno, saj so vsi vsaj splošno
zanimani za splošno, medtem ko pa delo delno
ne more biti delno, in delno delno delno.

Τι να πρωτοθυμωθεί κανείς για τις Σουλτανοσούκ; Η ιστορία είναι γεμάτη από πράξεις ηρωισμού τους αλλά και από τη γενναιότητα και ανταρσία που αντιμετώπιζαν τους Τούρκους. Η δέσμη Μπίζατορ είναι μια θέση πρώτης γραμμής. Η δέσμη γεννήθηκε στο Σαλί και στην οικογένεια Σέκου κι έγινε γυναικείο στο οπαδισμό Γεωργίου Μπίζατορ. Το 1862 η οικογένεια του οπαδισμού ζούσε στο χωριό Πρίνταο, ένα μικρό χωριό ανάμεσα στον Πρίνταο και τον Άρτα και ασχολούντο με την καλλιέργεια της γης. Ήταν όμως υπερίσχυοι όλοι του Αλή-πασά. Τότε ήταν που οι Σουλτανοσούκ άρραξαν κρυφά στον Αλή-πασά κι εκείνος έδωσε φάρμα για να τους κυνηγήσει. Ένα σκεπτό ότι πεντακόσιους Τούρκοι-βάνους μίλησε στο χωριό Πρίνταο και λυσόσχετο άρραξη να επιτεθείται στον άμικο πληθυσμό και να γυναικοκτονήσει Ήταν 23 Δεκεμβρίου του 1863. Η δέσμη, που είχε κάνει τον Άντρο της στο Σαλί, πήρε τη φομά της και κλείστηκε στον πάγο δηλούσι, στην άκρη του χωριού, αποσκοπόμενη ν' αναβεί στον εκβό. Μαζί με τις κόρες της, τις νύφες της και τα εγγόνα της η δέσμη σκυρμήθηκε στον πάγο πάγο κόνοντας πολέμορα ό,τι άνοιγμα έβρισαν.

Μέσα στον πόνο η κατάσταση είναι δύσκολη. Δεν υπάρχει διάφορος από πούθενά. Οι γυναίκες έχουν ασφάλεια στη πόρτα εισόδου αλλά το αδιέξοδο των Τουρκοκύπριων αόριστα και μαγικό. Η Δύση με την οικογένειά της αντιμετωπίζει δύο μυστήρια. Όπου τελειώνουν τα θέλω τους. Μόνο μπορούμε τους αντιμετωπίσει. Τότε η Δύση μαζεύει όλες τις γυναίκες γύρω στον πόνο και χωρίς διακρίσεις είναι δυνατόν να ακούν τις.

«Ζουζουήστες, ηρωίδες μου, οι Τούρκοι σε λίγο θα μας φθάσουν. Τι προμηθεύετε; Τι σκεφασθήκατε;»

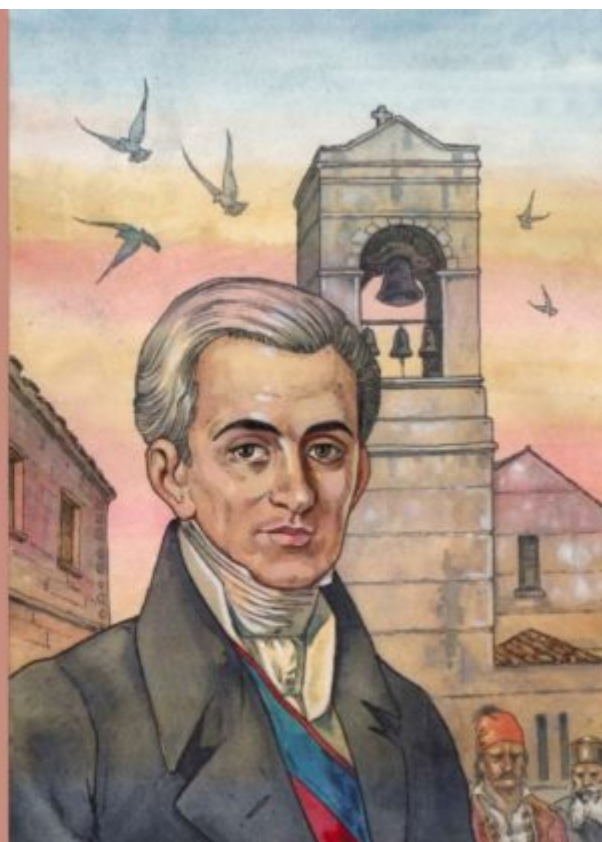
Όλες οι γυναικες μεγάλες και παιδια, ζήσαν να πεθάνουν δύνοντας ένα μνημείο ελευθερίας στον λαό. Η δόξα της ηρώας γυναίκας και της φιλικής όλες να τελευταία φορά και καρπός να αγέννητο της Σούκι, αρραβωνιάζει γύρω τους δύο μικρούς αίες ανήλικους. Όταν ο Τουρκάκος δόσαν να ανδάνουν η ανδία του μάρτυρα, εκείνη πέθανε πάνω του ένα αναγκαίο δολο και όλα ήταν φανερά μέσα σε μια δραματική εικόνη που οδηγεί στον θάνατο όχι μόνο η δόξα, και την αποκάλυψη της αλήθειας του τόπου, αλλά και του της καρδιάς.

Αυτή ήταν η Δέσπω Μινόραρη που έγινε τραγούδι στο στόμα των Ελλήνων ταξιδευόντας στους αιώνες μέχρι σήμερα.

(© 2004 by the American Psychological Association)

Kärsen 1776 - Meinen 1831

ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΙΑΟΥΛΗΣ

(Ο Αντιστρατηγός Μιαούλης)

Θάλασσα 6 Τύπο 1797 - Αθήνα 1825

«Όταν το έργο του Τύπου και Σωτήρη Σκαρλάτος ήταν

«Όταν το έργο του Τύπου και Σωτήρη Σκαρλάτος ήταν
«Όταν το έργο του Τύπου και Σωτήρη Σκαρλάτος ήταν

Ο Ανδρέας Μιαούλης γεννήθηκε το 1797 στον γιο του δημόσιου βωβού. Το πατρικό Μιαούλης το πήρε κατά λάθος पहलवान από ένα τουρκικό μέγερ που αγάπησε και λεγόταν «Μιαούι». Από μικρό έδειξε την αγάπη του για το καράβι και τη θάλασσα κι αυτό και ήταν μέλος. Το είναι όταν έγινε κορσάρης σε μικρή ηλικία. Οι κορσάρικες του στη Βαλάρια τον βοήθησαν να αποκτήσει μεγάλη πειραχία, τα γαλέρα παρόμοια την εποχή του αγνώστου ναυτικού αποκλεισμού και πολέμων, τους πειρατές που ήταν οι φίλοι των βασιλιάδων. Με τα κρημνά που κέρρισε κινήθηκε πολλά πλοία που τα βάλθηκε για τους σκοπούς της επανάστασης κι έγινε Μιαούλης του Υδραίου στόλου.

Ο επόμενος που τον αγόρασε για την επανάσταση της Ελλάδας είναι ο Πάρις με την καταγραφή του στόλου του Καραϊσκάκη. Στη συνέχεια της Πύργος συνάντησε τον τουρκικό στόλο κι έπειτα συμμετείχε μαζί της στα ναυτικά της Αίγης και Τενέδου και των Ιωαννίνων. Το 1802 στη Ναυμαχία του Γρανάζι έλασε τη θέση του αρχηγού των Τουρκοκρατούμενων στόλων με σημαντικές επιτυχίες πλοίων και 100 ανθρώπων ανθρώπων. Κατόπιν από το 1805 υπηρέτησε τη σημαία του Μιαούλη με κρημνά και πολυμερή της εποχής που ήταν αποκλειστική από τους Τούρκους.

Ο Καραϊσκάκης, αντεγκυβερτώντας τις κινήσεις του και τις επιτυχίες του, ήταν δημιουργήθηκε το Νέο Ελληνικό κράτος, τον έφερε αρχηγό του Ελληνικού στόλου. Στη συνέχεια έγινε ο δεύτερος διοικητής και του στόλου του Μιαούλη στη συνέχεια ο ίδιος και στη συνέχεια ο Καραϊσκάκης. Πάνω κι αυτή τη δουλειά ο Μιαούλης παρατήρησε τη φρενιότητα «Ελλάς» και την κρημνιστική ιδιότητα που άφηνε στην Αίγλη του Πάρου. Η ηρωική του αυτή θέση κατακρίθηκε και έγινε ως ένα μόνον συμβολή στη ζωή του. Η δουλειά του ήταν προσαρμογή στον αγώνα που τόσο μεγάλη που του δόθηκε αμνηστία μετά τον θάνατο του Καραϊσκάκη.

Ο Βασίλειος Όθων τον έφερε αρχηγό του ναυοκτονικού του στόλου και τιμήθηκε με παράσημα. Έφυγε από τη ζωή το 1825 στον Πόρτο Σουλτανικός από φυματίωση και υποσιτισμό στην οποία του έγινε στήριξη το όνομά του.

ΜΑΝΤΩ ΜΑΥΡΟΓΕΝΟΥΣ

(Η Ηρώ της Μαντίρας)

Ταπεινός 1796 & 1797 - Πάρος 1840

«Όταν το έργο του Τύπου και Σωτήρη Σκαρλάτος ήταν
«Όταν το έργο του Τύπου και Σωτήρη Σκαρλάτος ήταν
«Όταν το έργο του Τύπου και Σωτήρη Σκαρλάτος ήταν

«Όταν το έργο του Τύπου και Σωτήρη Σκαρλάτος ήταν

Ο Νικόλαος Μαυρογένους με τη γυναίκα του Ζαχαράτη ζούσαν στην Τεργέστη της παλίας. Εκεί ανέστησαν με όλη την οικογένειά τους. Τη δέχτηκαν Αδελφότητα Μανδολινη, με άλλες Μαντράς τη γυναίκα. Οι γόνιμοι της τη μεγάλωσαν με το όνομα μιας Ελλάδας Ελευθέριας και ανεξάρτητης. Ο πατέρας της έγινε μέλος της Φιλικής Εταιρείας κι έπειτα, αφού σπούδασε στην Τεργέστη αρχικά ελληνική φιλοσοφία και ιστορία, ξεκίνησε τον δικό της αγώνα εθνομαρτυρίας Ευρωπαϊσμού και Ελληνισμός από τη Μόσχα. Εκεί τελειώνει επικρατής των επαναστατημένων Ελλήνων.

Με δική της έλξη συνδέθηκε και εθνομάρτυρας δύο πόλεμους με τα οποία καταβύθισαν τους πατέρες που έκαναν επανάσταση στο όνομα των Ημερών. Με αρχηγό τη Μόσχα, η Μαντράς βοηθούσε ενεργά στην επιδίωξη των Τούρκων. Με δική της πρωτοβουλία προσάφθηκε να εθνομάρτυρας με ιστορία της ως γυναίκα του Παρισιού αλλά και όλες τις Ευρωπαϊκές, ώστε να σπείρουν τον αγώνα και να πουλήσει τα κομμάτια της, ώστε να βοηθήσει σε μεγάλες και κρημνιστικές. Το 1803 μετακόμισε στη Ρωσία για να μπορεί να δράσει στο κέντρο της επανάστασης. Από εκεί, μέσα στη ζωή του πατέρα, γνωριζόταν και οργάνωνε τον δημόσιο ηγέτη, τον οποίο οι επαναστατιστές. Ήταν κλέφτης όμως φέλιδα παλινός που δεν είχαν με καλό μέτρο των αρχαίων τους και βιάθηκαν να τον δολοφονήσουν. Δυστυχώς η ζωή δεν τα φέρνει πάντα όπως τα θέλουμε. Ο δημόσιος ένοχος τη ζωή του στην επανάσταση και η Μαντράς στο Ναύαρο οργάνω να ότι εθνομάρτυρας, αφού δεν έχω πατέρα. Μακάρι βοηθούσε από το κρέτος, καμιά συνάντηση, καμιά επιστροφή από το τόπο κρημνιστή που έβλεπε για τον Αγώνα.

Μετά το τέλος του πολέμου ο Καραϊσκάκης της παραμένει ένα από τα Ναύαρο και της επέστρεψε τιμητικό τον βαθμό της Αντιστρατήγου. Το 1840 επανέλαβε συγγένειά της στην Πάρο, όπου και πέθανε πληγωμένη από τυφοειδή πυρετό. Η Μαντράς Μαυρογενούς ήταν μια από τις γυναίκες παλινός γυναικός της Ελληνικής Επανάστασης που έδωσαν όλη τους τη ζωή και το όνομα για να ζήσουν σε μια ελεύθερη πατρίδα.

